

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący)

SSN Adam Tomczyński (sprawozdawca)

SSN Konrad Wytrykowski

Protokolant Anna Rusak

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych T. M.

w sprawie radcy prawnego S. N. B.

obwinionego o przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawych w związku z art. 48, art. 49 i art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 12 grudnia 2019 r., kasacji wniesionej przez obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W.

z dnia 9 kwietnia 2019 r., sygn. akt WO (...),

utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy

Okręgowej Izbie Radców Prawnych w G. z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt D (...)

### **postanowił:**

I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. kosztami postępowania kasacyjnego w wysokości 20 (dwudziestu) złotych obciążyć obwinionego radcę prawnego S. N. B.

### UZASADNIENIE

#### 1. Opis zarzutu

Radca prawny S. N. B. został obwiniony, o to że:

w dniu 12 lipca 2017 r. do sprawy IC (...) Sądu Rejonowego w E. złożył pismo o wyłączenie sędziego, w którym przytoczył świadomie nieprawdziwe okoliczności dotyczące przyczyn uzasadniających wniosek o wyłączenie sędziego,

tj. dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy o radach prawnych z 6 lipca 1982 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 2115) w związku z art. 48, 49 oraz art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przyjętego uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

2. Opis orzeczenia sądu I instancji.

Orzeczeniem z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt D (...), Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w G. obwinionego r.pr. S. N. B.:

uznał za winnego tego, że 12 lipca 2017 r. do sprawy IC (...) Sądu Rejonowego w E. złożył pismo o wyłączenie sędziego, w którym przytoczył świadomie nieprawdziwe okoliczności dotyczące przyczyn uzasadniających wniosek o wyłączenie sędziego, co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radach prawnych w związku z art. 48, 49 oraz art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

1. i za to na podstawie art. 65 ust. 1 ppkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną upomnienia;
2. na podstawie art. 70<sup>6</sup> ust. 2 ustawy o radcach prawnych w związku z uchwałą nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, zasądził od obwinionego kwotę 1.524,80 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów postępowania.

3. Odwołanie obwinionego.

Od powyższego orzeczenia obwiniony wniósł w dniu 10 sierpnia 2018 r. odwołanie, w którym zaskarżył orzeczenie w całości i zarzucił mu:

- błędne ustalenie stanu faktycznego, gdyż nigdy świadomie nie podawał nieprawdziwych wiadomości;
- oparcie orzeczenia wyłącznie na treści pomówień z E.;
- pominięcie, że o powyższych nieprawidłowościach mogących mieć wpływ na niezawisłość sędziego i konieczności zgłoszenia wniosku o wyłączenie sędziego sygnalizowali mu wcześniej: powód i poszkodowany A. K., jego żona, jego syn (który przesłał obwinionemu kasetę z nagraniem agresywnych wypowiedzi pozwanej), oraz zastępująca obwinionego aplikantka P. S.;
- naruszenie art. 38 ust. 3 Kodeksu etyki radcy prawnego, gdyż radca nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta czy innych osób trzecich.

W związku z powyżej wyszczególnionymi okolicznościami obwiniony wniósł:

- o zmianę orzeczenia i uniewinnienie go od wszelkich zarzutów (gdyż działał zarówno na wniosek i w interesie swoich klientów, a także w słusznym interesie społecznym), ewentualnie
- o uchylenie wydanego orzeczenia i przekazanie sprawy do sądu dyscyplinarnego instancji.

#### 4. Opis orzeczenia sądu II instancji

Rozpoznając powyższe odwołanie orzeczeniem z dnia 9 kwietnia 2019 r., sygn. akt WSD – (...), Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W. orzekł, że:

1. utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. akt. D (...);
2. zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1.200,00 zł płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

### 3. Kasacja obwinionego oraz zarzuty zawarte w tym środku zaskarżenia

Obwiniony w imieniu własnym na podstawie art. 519 i 520 kpk (nie wskazując odesłania do art. art. 74<sup>1</sup> pkt 1 ustawy o radcach prawnych) złożył w dniu 27 maja 2019 r. kasację i zaskarżył w całości na swoją korzyść orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W. z 9 kwietnia 2019 r., zarzucając temu orzeczeniu na podstawie art. 523 kpk rażące naruszenie prawa procesowego polegającego na obrazie przepisów:

#### 1. art. 7 kpk przez dokonanie oceny dowodów z zeznań świadków A. K., jego żony oraz aplikantki P. S. wbrew zasadom określonym w tym przepisie, w szczególności:

- błędnego ustalenia stanu faktycznego, gdyż nigdy świadomie nie podawał nieprawdziwych informacji,
- oparciu orzeczenia wyłącznie na treści „pomówień z E.”,
- pominięciu, że o poważnych nieprawidłowościach mogących mieć wpływ na niezawisłość sędziego i konieczność zgłoszenia wniosku o wyłączenie sędziego sygnalizowali wcześniej obwinionemu: powód i poszkodowany A. K., jego żona, jego syn i aplikantka obwinionego P. S.;

#### 2. art. 457 kpk poprzez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez sąd dyscyplinarny do wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w odwołaniu obwinionego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, co miało istotny wpływ na treść wyroku;

#### 3. naruszenie art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, gdyż radca nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta czy osób trzecich, zaś świadkowie byli w zaawansowanym wieku, i jak sami mówili obwinionemu, dali się zmanipulować mówiąc o faktach nieco inaczej niż obwinionemu. Z kolei świadek P. S., kierując się lękiem o swą karierę zawodową, zeznawała enigmatycznie, częściowo zasłaniając się niepamięcią;

4. ponadto autor kasacji zarzucił orzeczeniu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 (dotyczącego zaufania między stronami) i art. 30 i 11 Kodeksu etyki radcy prawnego.

W oparciu o powyższe zarzuty obwiniony wniósł:

1. o zmianę orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od wszelkich zarzutów, ze względu na to, że działał on na wniosek klientów, w ich interesie, w oparciu o pewne fakty otrzymane od kilku osób i dodatkowo działając w słusznym interesie społecznym, ewentualnie
2. o uchylenie zaskarżonego orzeczenia przez sąd II instancji i sąd I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd dyscyplinarny.

### 3. Rozważania Sądu Najwyższego

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obwinionego jest niezasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego nie zawiera w sobie koniecznego elementu składowego jakim jest określenie wpływu naruszenia na treść orzeczenia. Już *eo ipso* z tego powodu nie może zostać uwzględniony. Ponadto wskazać należy, że obwiniony nie udowodnił ani nie uprawdopodobnił zarzutu dotyczącego ustalenia błędnego stanu faktycznego. Co więcej osoby wskazane jako źródła informacji o bliskich związkach sędziego z pełnomocnikiem drugiej strony (w tym aplikantem obwinionego) zaprzeczyły przekazywaniu tego typu informacji.

Podniesienie zarzutu naruszenia art. 457 kpk (co miało mieć wpływ na treść orzeczenia) nie ma żadnego związku z rozpatrywaną sprawą i trudno zorientować się do czego się odnosi. Wyższy Sąd Dyscyplinarny odniósł się do wszystkich zarzutów zawartych w odwołaniu, a skarżący nie wykazał, które zarzuty i wnioski

odwoławcze nie zostały rozważone przez sąd odwoławczy i dlatego miało to wpłynąć na wydane orzeczenie.

Podobnie nie da się zaakceptować rozumowania dotyczącego naruszenia art. 38 ust 3 Kodeksu etyki radcy prawnego. Radca prawny faktycznie nie odpowiada za zgodność z prawdą przekazywanych przez klienta informacji, ale powinien dokonać ich krytycznej analizy. *Ad casum* nie dość, że takiej analizy zabrakło, to brak jest jeszcze jakichkolwiek dowodów na to, że takie informacje w ogóle zostały przez klientów przekazane.

Ostatni z zarzutów obejmujący naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radach prawnych w związku z art. 28 i 30 Kodeksu etyki radców prawnych nie został przez skarżącego opisany i uszczegółowiony ani w *petitum* kasacji ani w uzasadnieniu do niej.

Samo uzasadnienie kasacji składa się z głównie ze sformułowań odzwierciedlających poczucie subiektywnej krzywdy po stronie obwinionego, natomiast nie dostarcza żadnych argumentów do ingerowania w zapadłe orzeczenie, zwłaszcza na poziomie kasacyjnym.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł stosując art. 70<sup>6</sup> ust. 2 ustawy o radcach prawnych.

Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji.

